Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА НА ПУБЛИЧНАТА СЛУЖБА (втори състав)
30 септември 2010 година

Дело F-36/05

Gudrun Schulze
срещу
Европейска комисия

„Публична служба — Длъжностни лица — Назначаване — Кандидати, вписани в списък с резерви преди влизането в сила на новия правилник — Преходни правила за класиране в степен при назначаване — Класиране в стъпка — Член 32 от Правилника — Членове 2, 5 и 12 от приложение XIII към Правилника — Дискриминация, основана на възрастта — Равно заплащане за труд с еднаква стойност — Принцип на добра администрация — Задължение за полагане на грижа“

Предмет: Жалба на основание член 236 ЕО и член 152 АЕ, с която г-жа Schulze иска отмяна, от една страна, на решението на Комисията от 8 февруари 2005 г., с което се отхвърля подадената по административен ред жалба, и от друга страна, на решението на Комисията от 11 октомври 2004 г. за класирането ѝ със степен A*6, стъпка 2, а при условията на евентуалност — осъждане на Комисията да ѝ заплати обезщетение

Решение: Отхвърля жалбата. Всяка страна понася направените от нея съдебни разноски.

Резюме

1. Длъжностни лица — Статут на длъжностно лице — Условия за придобиване (член 3 от Правилника за длъжностните лица)

2. Длъжностни лица — Назначаване — Назначаване в степен — Въвеждане на нова кариерна структура с Регламент № 723/2004 — Преходни разпоредби за класиране в степен (член 7, параграф 1, член 27, първа алинея и член 29, параграф 1 от Правилника за длъжностните лица; член 12, параграф 3 от приложение XIII към Правилника за длъжностните лица; Регламент № 723/2004 на Съвета)

3. Длъжностни лица — Назначаване — Назначаване в степен — Въвеждане на нова кариерна структура с Регламент № 723/2004 — Преходни разпоредби за класиране в степен (член 12, параграф 3 от приложение XIII към Правилника за длъжностните лица; Регламент № 723/2004 на Съвета)

4. Длъжностни лица — Назначаване — Съответствие между степента и длъжността — Определяне на равнището на съответната длъжност
(член 5, параграф 4, член 7, параграф 1 и член 62, първа алинея от Правилника за длъжностните лица; приложение I към Правилника за длъжностните лица; Регламент № 723/2004 на Съвета)

5. Длъжностни лица — Принципи — Задължение на администрацията за полагане на грижа — Принцип на добра администрация — Граници
(член 12, параграф 3 от приложение XIII към Правилника за длъжностните лица)

1. Видно от член 3 от Правилника, назначаването на длъжностно лице се основава задължително на едностранен акт на органа по назначаването, в който се уточнява датата на влизане в сила на същото и длъжността, на която е назначено заинтересованото лице. Едва след като е бил адресат на такова решение, успелият кандидат от конкурс на общо основание може да претендира за статут на длъжностно лице и следователно да иска спрямо него да бъдат приложени разпоредбите на Правилника.

(вж. точка 48)

Позоваване на:

Общ съд — 11 юли 2007 г., Centeno Mediavilla и др./Комисия, T-58/05, Сборник, стр. II-2523, точки 54 и 55

2. Принципът на равенство не може да накърнява свободата на законодателя във всеки един момент да внася в разпоредбите на Правилника промените, които счита за необходими в интерес на службата, дори когато изменените разпоредби са по-неблагоприятни от предходните, тъй като в противен случай това би възпрепятствало развитието на законодателството.

Поради това при реформата на Правилника законодателят е имал право, от една страна, да предвиди, че издържалите конкурси лица, които преди 1 май 2004 г. са щели да бъдат назначени със степен A 7 или A 6, след тази дата ще бъдат назначавани със степен A*6, и от друга страна, да намали по този начин полагащите се за тези степени заплати.

Действайки по този начин, законодателят не нарушава принципа на равенство, и по-конкретно забраната за дискриминация, основана на възрастта, тъй като таблицата за съответствие на степените, съдържаща се в член 12, параграф 3 от приложение XIII към Правилника, и основните месечни заплати очевидно не отчитат пряко или непряко възрастта на заинтересованите лица.

Нещо повече, в съответствие с правилото, което произтича от член 7, параграф 1, член 27, първа алинея и член 29, параграф 1 от Правилника, а именно че равнището на длъжностите се определя в зависимост от тяхното естество, значение и обхват, независимо от квалификациите на заинтересованите лица, в таблицата за съответствие на степените, съдържаща се в член 12, параграф 3 от приложение XIII към Правилника, базовата степен A*5 е разграничена от по-високата степен A*6, за да се отчете придобитият опит за длъжности на това равнище.

Следователно няма основание да се твърди, че член 12, параграф 3 от приложение XIII към Правилника е пречка да се вземе предвид професионалният опит; напротив, тази разпоредба задължава органа по назначаването да го взема предвид в интерес на службата, когато определя, по обективен начин, равнището на подлежащата на заемане длъжност.

(вж. точки 58—62)

Позоваване на:

Съд — 22 декември 2008 г., Centeno Mediavilla и др./Комисия, C-443/07 P, Сборник, стр. I-10945, точка 83

Общ съд — 30 септември 1998 г., Ryan/Сметна палата, T-121/97, Recueil, стр. II-3885, точки 98 и 104; 29 ноември 2006 г., Campoli/Комисия, T-135/05, Recueil FP, стр. I-A-2-297 и II-A-2-1527, точка 105; Centeno Mediavilla и др./Комисия, посочено по-горе, точки 86, 89 и 113

Съд на публичната служба — 19 юни 2007 г., Davis и др./Съвет, F-54/06, Сборник СПС, стр. I-A-1-165 и II-A-1-911, точка 81

3. Правото на равно заплащане, което имат лицата, наети от един и същи работодател и полагащи равен труд, представлява конкретен израз на общия принцип на равенство, за чието спазване следи Съдът на публичната служба. Това право впрочем е провъзгласено в член 7 от Международния пакт за икономически, социални и културни права и в Конвенция № 111 на Международната организация на труда.

Принципът за равно третиране обаче допуска да се третират по различен начин сходни положения, ако това е оправдано от обективни и относими обстоятелства, което подлежи на съдебен контрол.

Все пак при реформата на Правилника законодателят променя съответствието между степените и длъжностите, по-конкретно като приема член 12, параграф 3 от приложение XIII към Правилника, тъй като за преходните разпоредби е свойствено да въвеждат изключение от някои разпоредби на Правилника, чието прилагане по необходимост е засегнато от промяната в режима.

При тези условия не може да се счита, че длъжностните лица, назначени след влизането в сила на реформата на Правилника, се намират в правно положение, сходно с това на длъжностните лица, които са назначени преди 1 май 2004 г. и чието назначаване се урежда от стария правилник.

Предвид реформата на структурата на степените законодателят не нарушава и принципа на равно заплащане за равен труд, като определя на назначените след посочената реформа длъжностни лица заплата според степента, с която са класирани съгласно член 12, параграф 3 от приложение XIII към Правилника, която заплата е по-ниска от тази според старите степени, с които са класирани назначените преди 1 май 2004 г. длъжностни лица.

Поради това обстоятелството, че назначени преди 1 май 2004 г. асистенти или администратори получават по-висока заплата от назначените след тази дата длъжностни лица, не нарушава принципа на равно заплащане за равен труд.

(вж. точки 74—79)

Позоваване на:

Съд — 26 юни 2001 г., Brunnhofer, C-381/99, Recueil, стр. I-4961, точка 28; Centeno Mediavilla и др./Комисия, посочено по-горе, точки 77—79 и 105

Общ съд — Centeno Mediavilla и др./Комисия, посочено по-горе, точки 75, 80, 114, 126 и 129

4. От тълкуването на член 7, параграф 1 във връзка с член 62, първа алинея от Правилника, съгласно който длъжностното лице има право на заплата, полагаща се за неговата степен и стъпка, произтича, че след като на длъжностното лице бъде определена степента и съответно заплатата, то не може да бъде назначено на длъжност, която не съответства на тази степен. С други думи, степента и съответно заплатата, на която длъжностното лице има право, определят задачите, които могат да му бъдат възлагани. Поради това принципът на съответствие между степента и длъжността дава право на длъжностното лице да откаже да бъде назначено на длъжност, която не съответства на неговата степен, и следователно в крайна сметка да откаже да изпълнява функции, които не отговарят на заплатата му.

Горното не се опровергава от обстоятелството, че член 5, параграф 4 от Правилника и приложение I към него, в редакцията след приемането на Регламент № 723/2004 за изменение на Правилника за длъжностните лица и Условията за работа на другите служители, не установяват строго съответствие между определена длъжност и определена степен. Всъщност тези разпоредби не засягат принципа, произтичащ от член 7, параграф 1 от Правилника, съгласно който равнището на свободната длъжност се определя в зависимост от значението на предвидените за тази длъжност задачи и единствено с оглед интереса на службата. Тези разпоредби просто означават, че в обявлението за свободна длъжност органът по назначаването не е длъжен да определи точната степен за тази длъжност. Все пак, когато упражнява широкото си право на преценка, този орган е длъжен да гарантира, от една страна, че посочените от него степени в обявлението за свободна длъжност отразяват в достатъчна степен значението на съответните задачи и от друга страна, че назначаването с една от тези степени ще бъде обективно с оглед по-конкретно на значението на задачите, които ще бъдат изпълнявани.

(вж. точки 80 и 81)

Позоваване на:

Общ съд — 7 май 1991 г., Jongen/Комисия, T-18/90, Recueil, стр. II-187, точка 27; 8 юли 2008 г., Комисия/Economidis, T-56/07 P, Сборник СПС, стр. I-Б-1-31 и II-Б-1-213, точки 82—86; 18 юни 2009 г., Комисия/Traore, T-572/08 P, Сборник СПС, стр. I-Б-1-39 и II-Б-1-223, точки 38, 40 и 41

5. Принципът на добра администрация не е в по-голяма степен обвързващ от нормативен акт. Същото важи за задължението на администрацията за полагане на грижа по отношение на своите служители — задължение, което отразява равновесието между насрещните права и задължения, установени в Правилника като съдържание на правоотношенията между публичния орган и неговите служители, и което поради това винаги трябва да се изпълнява в рамките на действащите правни норми.

Следователно поради мястото, което принципът на добра администрация и задължението за полагане на грижа заемат в нормативната йерархия, длъжностното лице, назначено в периода между 1 май 2004 г. и 30 април 2006 г., не може да се позовава на тях, за да постигне резултат, различен от този, който произтича от член 12, параграф 3 от приложение XIII към Правилника, тъй като в своите действия институцията е обвързана от тази разпоредба.

(вж. точки 86 и 87)

Позоваване на:

Общ съд — 27 март 1990 г., Chomel/Комисия, T-123/89, Recueil, стр. II-131, точка 32; 17 юни 1993 г., Arauxo-Dumay/Комисия, T-65/92, Recueil, стр. II-597, точка 37; 22 юни 1994 г., Rijnoudt и Hocken/Комисия, T-97/92 и T-111/92, Recueil FP, стр. I-A-159 и II-511, точка 104; Campoli/Комисия, посочено по-горе, точка 149

Съд на публичната служба — 23 януари 2007 г., Chassagne/Комисия, F-43/05, Сборник СПС, стр. I-A-1-27 и II-A-1-139, точка 111